

Dnes jsem celý den strávil hledáním ztracených klíčů od kapitánské kajuty, kde mám samé cennosti a taky dopisy a obrázky od Tebe. Když jsem klíče konečně večer našel, padl jsem úplně vyřízený do postele a tohle se mi zdálo.

Rufiřících

Zdálo se mi, že jsem doma. No prostě s vámi. Byl večer, ty s Makem jste už spali, a mamina a já jsme se taky už chystali do pechu. A já si chci připravit na stůl u dveří klíče od auta a od domu (abych se ráno nezdržoval – pokaždé všichni vypadáváme z domu na poslední chvíli), ale klíče nikde. Prošacuju všechny tašky a kapsy v kabátech, prohlídnu psací stůl, prádelník, šuplata, dívám se na stůl i pod stůl v obýváku i do kuchyně – klíče nikde. I ospalá máma mi pomáhá, už jsem i k autu zaběhl, jestli jsem nenechal klíče tam a tím pádem ani nezamkl vůz, ale kdepak, nikde nic. Mamina mi vynadala, že jsem starý nepořádník a abych to nechal na ráno, teď že už jsem ospalý, ona taky, a nic nevidíme. Dobrá tedy, až ráno. Usnout ale nemůžu a nemůžu – pořád musím myslet na ty klíče.

A najednou ti slyším takové jakoby zacinkání. Přesně takové, jaké dělají klíče. A znovu. A zase. Nechce se mi tomu věřit. Že by zloděj? Naše obří Cedra by ho přece nepustila! Teď to zase cinklo! Potichoučku vstávám a po špičkách jdu přes váš pokoj a chodbičku do před síně, kam necháváme z pokoje otevřeno, aby si Cedra, kdyby měla nějaké divoké psí sny, mohla projít byt a přesvědčit se, že tu žádný zloděj není. Venku svítí měsíc a na ulici lampy, takže za chvíli vidím málem jako ve dne. Přeopatrně se dveřmi sunu do obýváku a rozhlížím se. Nikde nikdo. Cedra jako velký černý polštář leží v ušáku a spokojeně odfukuje. Znovu slyším zacinkání a potom něco jako zahihňání! Odněkud od kulatého stolu. Lezu tam po čtyřech jako pes. A co nevidím! Na kulatém stole stojí čtyři chlapičci, pajduláci jen o maličko větší než Makův prostředník, ale vůbec nevypadají jako trpajzlíci, spíš jako mrňaví lidičkové, mají na sobě něco jako kombinézy a tahají za provázek s podobným úsilím, jako bychom my tahali za tlusté lano. A na tom provázku visí přivázané mé klíče! Dole na koberci jsou další čtyři lidičkové, dívají se nahoru, jak ty moje klíče stoupají, a hihňají se. A na mém houpacím křesle jich jako na tribuně sedí asi osm a smějící se plácají do stehů.

Tak se na ně podívejme, na piškuntály! Pak mám ty klíče najít. No počkejte! A tiše jako myška se připlížím až k nim, natáhnu ruku a opatrně, abych mu neublížil, jednoho z těch čtyř na zemi lapím. Mrská se mi v dlani, kope nohama a mává rukama, až mě to šimrá, a tenounkým hláskem křičí: „Pomóóó! Pomóóó!“ Ti ostatní nejdřív chtěli utýct, ale když viděli kamaráda v mé ruce, zůstali a jen se na mě zděšeně dívali. Abych na ně líp viděl, vstal jsem a rozsvítil lampu.

Na okamžik mi přišlo divné, že to s Cedrou v ušáku ani nehnu- lo, že si dál spokojeně funí, ale měl jsem teď na starosti důležitější věci. Sedl jsem si do mámina křesla, chvíli jsem si je prohlížel, jak na mě celí zděšení a ztuhlí strachy koukají, a pak jsem řekl: „Tak vy takhle, vy mrňaví ničemové! Schovávat nám věci a pak se ještě hihňat! Že se nestydíte!“

49

J
sis zav

”
/
jsi s tím
něco
A přit
jsou v
pomál

/
mile r
napřík
chtěli

“
váte?”

,
knoflí
když j

:
přede
se dív
tomhl

:
blechy
Jitka
A kdc
zapon

:
sami

J. STANÍŠEK: POVIČKY PRO MŮJ SLUNCE, 2002

ikové,
Že by
inklo!
lbičku
kdyby
že tu
chvíli
ývaku
ř leží
něco
yřech
ajdu-
padají
jako
m my
Dole
: klíče
ibuně

najít.
ruku
apím.
šimrá,
ejdřív
se na
mpu.
zhnu-
žitější
ak na
tak-
hňat!

Jeden z těch, co sedí na mém křesle, vstane a zavolá na mě: „To sis zavinil sám!“

„Jak to?“ povídám.

A ten, co ho držím v ruce, sebou přestane mrskat a říká: „To ty jsi s tím začal. Pokaždé, když někdo z té vaší povedené rodiny nemůže něco najít, právě ty říkáš, že to určitě někam schovali Rufiřici. A přitom to není pravda – to vy jste nepořádní. A nejvíc ty. Rufiřici jsou v každém lidském bytě. Ne proto, aby lidem škodili, ale aby jim pomáhali.“

Až nás ty tvoje řeči naštvaly, a my si řekli, že tě vytrestáme. Jakmile něco dáš někam, kam to nepatří, že ti to schováme. Ty klíče jsi například nechal ležet v koupelně, kde nemají co dělat, tak jsme ti je chtěli schovat sem do misky na cukroví.“

Co jsem mohl říkat? Měli pravdu, vid'. Až mě to rozesmálo.

„Tak už mě pusť,“ říká ten v mé ruce.

„Počkej,“ povídám, „a co děláte jinak, když nám ty věci neschováváte?“

„Pomáháme vám,“ volali z křesla, „tuhle se ti například utrhl knoflík ze saka a zakutálel se až za psací stůl. A ty ses ani nepodivil, když jsi ho našel vedle psacího stroje.“

Ze stolu zavolal jeden z těch čtyř, co tahali za provázek: „Nebo předevčírem spadla vaší mámě jehla na koberec. A zrovna dnes večer se divila, jak to, že ta jehla s modrou nití je zapíchnutá do svíčky na tomhle stole.“

„A proč myslíš,“ pokračoval další, „že teď vaše čuba Cedra nemá blechy, he? Vybíráme jí je my, protože jsme si všimli, že má tvá žena Jitka moc práce – samozřejmě nejvíc kvůli tobě a Klárce a Makovi. A kdo myslíš, že před týdnem opravil Makovi úkol, když ty jsi na to zapomněl?“

„My vás totiž máme rádi,“ volali všichni. „Ale nesmíte nás zlobit.“

Ten v mé ruce dodal: „A nesmíte se na nás vymlouvat, když jste sami nepořádní. A už mě pusť, škrtí mě to.“

Dostal jsem nápad: „Hele, Rufiřici, já vám teda slibuju, že se polepšíme, ale prosím vás, abyste mi dovolili ukázat vás celé naší rodině.“

Souhlasili, ale já si pro jistotu toho jednoho v ruce nechal a šel jsem vás vzbudit. No, jak bych to řekl – měli jste oči jak tenisáky. Ty ses na ně hned sápara, aby ses s nimi mohla pomuckat, oni se tě ale trošku báli – bylas moc hrr. Rozsvítili jsme lustr a oni nám předvedli, jak se dovedou vyšplhat až nahoru na knihovnu. Odněkud si přinesli takovou mrňavou pilečku a tou si nařezali slanou tyčinku na kulaté krajíčky, které chroupali jako topinky. Jako parádní číslo nám předvedli, jak chytají Cedře blechy. Jeden přinesl z mámina šití špendlíky, vylezli si na Cedru (která pořád spala jako dřevo – na ni zřejmě ten můj sen neplatil), postavili se jeden vedle druhého, šli od ocasu k hlavě a rozhrnovali Cedře chlupy jako křoví. Chytili jen dvě, ale to se nebylo co divit, když říkali, že takhle Cedru gruntuji každou chvíli. Mamina jim pak rozdrobila na maličké kousky čokoládu jako odměnu a šli jsme – my i oni – spát. Asi se ti to zdá divné – vždyť to byl sen. Ale bylo to tak – prostě se mi zdál sen, v němž jsme taky šli spát. Tím to ale neskončilo.

Pak jsme se snažili být pořádnější, a když jsme přeci jen nemohli něco najít, vždycky jsme zavolali: „Rufiřici, prosím vás, najděte to, zase jsme byli nepořádní,“ a oni to pokaždé našli. Za tebe dokonce jednou napsali úkol, na který jsi zapomněla. Ale víckrát jsme je neviděli. Jen už jsme o nich věděli...

Až pak jsem se opravdu vzbudil. A bylo mi líto, že to nebyla pravda, protože bych býval byl s Vámi. Ale to nevadí, však už brzy budu a už na to nebudeme potřebovat sny.

pořád
a nam
záložk.
přijede
si připe-
bonem

Bi
ník. A
Sněženi
přes čty
dovolov
kami, a
a s králí
ty zajím
protože
měla pla
do rybn
„A
Bětuška
se nauči